

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Faisala Husseiniho v právní věci žalobce: **J. B.**, zast. advokátem Mgr. Františkem Tikalem, Rohanské nábřeží 678/23, Praha, proti žalovanému: **Státní pozemkový úřad**, Husinecká 1024/11a, Praha, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **obec Bohutín**, Bohutín 65, Olšany, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2021, čj. SPU 140554/2021, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 7. 3. 2023, čj. 60 A 63/2021-72,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Vymezení věci

[1] Státní pozemkový úřad, Krajský pozemkový úřad pro Olomoucký kraj, pobočka Šumperk (SPÚ Šumperk) rozhodnutím ze dne 10. 10. 2018 schválil návrh komplexních pozemkových úprav v katastrálním území Bohutín nad Moravou a v částech katastrálních území Chromeč a Klášterec. Podle rozhodnutí SPÚ má být (mimo jiné) na jižní straně pozemku ve vlastnictví žalobce (p. č. XA, všechny pozemky uváděné v tomto rozsudku se nacházejí v k. ú. B. n. M.) zřízena doplňková polní cesta DC13c. Pozemek, přes který povede, bude označen p. č. XB a bude převeden do vlastnictví obce Bohutín. Severní okraj pozemku žalobce bude posunut více na sever, východní okraj bude posunut na západ (tj. pozemek bude prodloužen a zúžen). Současně bude nově vzniklý pozemek žalobce přechíslován na p. č. XC.

[2] Proti rozhodnutí SPÚ Šumperk podal žalobce odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 26. 3. 2019 zamítl. Rozhodnutí o odvolání zrušil krajský soud rozsudkem ze dne 24. 3. 2021 z důvodu nepřezkoumatelnosti. Rozhodnutím ze dne 28. 7. 2021 žalovaný znovu odvolání žalobce zamítl a potvrdil tak rozhodnutí SPÚ Šumperk. Krajský soud následně podanou žalobu zamítl shora označeným rozsudkem.

2. Kasační řízení

[3] Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Namítá nesprávné posouzení otázky, zda byl dostatečně prokázán veřejný zájem na provedení komplexních pozemkových úprav a jestli se žalovaný dostatečně zabýval poměřováním újmy stěžovatele s újmou, jež by vznikla vlastníkům sousedních pozemků v případě neprovedení pozemkových úprav. Dále stěžovatel namítá, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, neboť se nezabývá námitkou absence veřejného zájmu na provedení pozemkových úprav. Krajský soud se proto neměl meritorně zabývat posouzením veřejného zájmu, nýbrž měl zrušit napadené rozhodnutí a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. Stěžovatel rovněž namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, neboť krajský soud „v *prvním kole*“ zrušil první rozhodnutí žalovaného o odvolání pro nepřezkoumatelnost (žalovaný nevypořádal námitku absence veřejného zájmu), nyní žalobou napadené rozhodnutí není v této otázce nijak podrobnější, a přesto krajský soud „v *druhém kole*“ postup žalovaného „*posvětil*“.

[4] Stěžovatel nesouhlasí s názorem krajského soudu a žalovaného, že v podstatě každé zpřístupnění pozemků za účelem hospodaření na nich je prováděno ve veřejném zájmu, což má plynout z § 2 zákona č. 139/2002 Sb., o pozemkových úpravách a pozemkových úradech a o změně zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku. Podle krajského soudu vyřešil zákonodárce otázku veřejného zájmu již v právním předpisu, jako např. též v zákonech č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), a č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon). Jedná se o typově odlišnou úpravu než např. v zákoně č. 184/2006 Sb., o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě (zákon o vyvlastnění). Žalovaný se ani nepokusil zjistit, komu by vybudování navrhované cesty mělo pomoci (nelze tak učinit pouhým odkazem na účastníky řízení). Ústní odůvodnění rozsudku se opíralo o argument, že „*mlčení znamená souhlas*“, tedy pokud se sousední vlastníci (manželé K. a S.) nevyjádřili, pak s navrhovanými pozemkovými úpravami souhlasí, a tudíž je zřízení cesty také v jejich zájmu. S tím stěžovatel nesouhlasí, neboť původní návrh ze dne 8. 5. 2017 vůbec nepočítal se zřízením příjezdové cesty k pozemku manželů S. a ti se proti tomu nijak nebránili. Z toho lze usoudit, že se nijak aktivně nezasazovali o přístupovou cestu. Až poté, co stěžovatel upozornil, že zřízení cesty je toliko v zájmu paní K., upravil projektant návrh tak, že vyprojektoval nový pozemek p. č. XD, který měl plnit funkci příjezdové cesty k pozemku S.. Tím byl zakryt střet zájmu u osoby paní K.. Podle stěžovatele musí být otázka veřejného zájmu posouzena individuálně, což plyne z čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod a z judikatury (nálezy Ústavního soudu ze dne 27. 5. 1998, sp. zn. Pl. ÚS 34/97, ze dne 28. 6. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 24/04, ze dne 17. 3. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 24/08, rozsudky NSS ze dne 27. 5. 2009, čj. 4 As 72/2006-93, ze dne 6. 12. 2011, čj. 1 As 96/2011-143, ze dne 14. 1. 2015, čj. 10 As 208/2014-43, ze dne 3. 5. 2022, čj. 1 As 347/2021-91). Podobně individuálně je posuzován veřejný zájem na zásobování obyvatelstva zemním plynem podle energetického zákona, kde panuje silný veřejný zájem

pokračování

(vytápění veřejné infrastruktury, plyn nemůže jen tak přestat proudit). Přesto je podle rozhodovací praxe třeba posuzovat soulad s obecným zájmem vždy v kontextu konkrétních skutečností.

[5] Jestliže by se správní orgány řádně zabývaly otázkou veřejného zájmu na provedení veřejné cesty a tento zájem shledaly (tj. cesta není slepá, poslouží širší veřejnosti, dosavadní cestu nelze realizovat, je příliš úzká či strmá), teprve až v druhém kroku se mohly zabývat kritérii přiměřenosti zásahu do práv vlastníka podle § 10 zákona o pozemkových úpravách a ta měly vykládat extenzivně za účelem ochrany vlastnického práva stěžovatele (nikoliv formalisticky podle jazykového znění). Takto ovšem žalovaný ani krajský soud nepostupovali, a proto je napadený rozsudek nesprávný a také nepřezkoumatelný. Podstatou § 10 zákona o pozemkových úpravách není matematické poměření několika kritérií, ale materiální posouzení stavu před a po; přitom by měly být zohledněny i jiné faktory než ty výslovně zmíněné v zákoně, mj. tvar pozemku (srov. rozsudek NSS čj. 1 As 96/2011-143). Citované ustanovení obsahuje pouze demonstrativní výčet, a tudíž tam musí spadat i tvar pozemku (viz rozsudek NSS ze dne 21. 4. 2016, čj. 1 As 169/2015-42). Dopad na pozemek vlastníka musí být posouzen komplexně. Naopak SPÚ nemůže zohlednit jako důvod pro provedení pozemkové úpravy finanční úsporu, jež byla pravým důvodem obce pro zřízení nové cesty. Chtěla tak ušetřit náklady na zprovoznění dosavadní cesty (viz sdělení SPÚ Šumperk k námitkám stěžovatele ze dne 11. 6. 2018). Stěžovatel nesouhlasí s krajským soudem, že je irelevantní, zda v minulosti vedla cesta od Bludova do Bohutína, či nikoliv. Tento fakt je v dané věci významný. Cesta dříve existovala a sloužila široké veřejnosti. „Co když to bylo tak, že když obec Bludov prováděla řízení o komplexních pozemkových úpravách v letech 1996-2004, nenavrhovala obnovení původní cesty z Bohutína do Bludova, protože počítala s tím, že v rámci pozdějších pozemkových úprav v obci Bohutín dojde k revitalizaci dosavadní cesty?“

[6] Stěžovatel dále namítá vadu řízení před krajským soudem, který označil žalobní námitku svažitosti terénu za uplatněnou po koncentraci řízení (§ 71 odst. 2 s. ř. s.) a nepřipustil v tomto ohledu navrzení či provádění dalších důkazů. Toto totiž nebyl jediný argument stěžovatele týkající se účelovosti postupu SPÚ a navíc námitka byla, byť stručně, uvedena v bodě 29 žaloby ze dne 27. 9. 2021 (srov. usnesení NSS ze dne 12. 10. 2004, čj. 5 Afs 16/2003-56, rozsudky NSS ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005-58, ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78). Úvoz se nachází pouze u hranice dosavadní cesty s pozemkem stěžovatele, nikoliv u sousedních pozemků. Ty by bylo možné napojit na dosavadní cestu i bez zřízení navrhované cesty. Stěžovatel může žalobní bod vymezit tak, že odkáže na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve správním spise. Postup krajského soudu je také v rozporu se zásadou rovnosti účastníků, neboť krajskému soudu přišly fotografie vhod při posouzení, zda je u sousedních pozemků svah. Když však chtěl stěžovatel na fotografie navázat znaleckým posudkem geodeta na otázku sklonu svahu, krajský soud tento důkazní návrh zamítl pro opožděnost kvůli koncentraci řízení.

[7] Stěžovatel rovněž namítá, že některá skutková zjištění žalovaného ohledně parametrů dosavadní cesty (údajně nedostatečná šířka, nemožnost revitalizace) či navrhované cesty (žalovaný popírá, že se jedná o slepou cestu) jsou neúplná a nepřezkoumatelná. Krajský soud měl proto napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalším řízením.

[8] Krajský soud se dopustil pochybení také tím, že v bodě 19 napadeného rozsudku shledal námitku opomenutých důkazů (žalovaným v řízení o odvolání) nedůvodnou, neboť poznámka stěžovatele o nevypořádání se s otázkou naplnění veřejného zájmu pro zřízení navrhované cesty nepředstavuje důkaz, ale tvrzení. Stěžovatel však námitku opomenutých důkazů směřoval i na jiné důkazní návrhy než na své tvrzení o nevypořádání námitky veřejného zájmu, např. nevypořádání se s důkazy tvořícími přílohu žaloby ze dne 12. 4. 2019 (mapa a fotografie dosavadní polní cesty p. č. 528), což krajský soud „*selektivně opomíjí*“. Navíc otázkou veřejného zájmu se správní orgány i soud musí zabývat *ex offio*, protože veškeré zásahy v režimu zákona o pozemkových úpravách musejí být provedeny s respektem k čl. 2 odst. 2 a čl. 11 odst. 4 Listiny.

[9] Správní orgány a krajský soud dále porušily zásadu subsidiarity zásahu do soukromého vlastnictví ve smyslu § 9 zákona o pozemkových úpravách. Komplexní pozemkové úpravy zahrnují v dané věci 2 ha půdy ve vlastnictví obce, 4 ha půdy ve vlastnictví státu a 17 ha půdy ve vlastnictví soukromých subjektů. „*Jak může za takové situace někdo tvrdit, že došlo primárně k použití pozemků ve vlastnictví státu?*“ Navíc napadený rozsudek obsahuje argumentaci kruhem, neboť říká, že zásada subsidiarity není porušena, protože pozemky, na nichž se navrhovaná cesta má nacházet, budou ve vlastnictví obce, nikoliv stěžovatele. Takový stav však má nastat až po provedení sporných pozemkových úprav. Podstatné však je, že nyní se jedná o pozemek stěžovatele.

[10] Stěžovatel navrhl, aby NSS zrušil rozsudek krajského soudu a také rozhodnutí žalovaného a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[11] Žalovaný se ve vyjádření ztotožnil se závěry krajského soudu a odkázal na svou předchozí argumentaci. Zopakoval, že stěžovatel nebyl nijak krácen na svých právech, protože rozdíl mezi původním a navrhovaným stavem pozemku stěžovatele je 0 % ve výměře, 0 % v ceně a 0,2 % ve vzdálenosti (původní vzdálenost 1042 m, nová vzdálenost 1044 m). Pozemek stěžovatele se nachází na stejném místě, pouze má být protažen a zúžen. Návrh pozemkových úprav odsouhlasili vlastníci 93,5 % výměry řešených pozemků.

[12] Žalovaný navrhl, aby NSS kasační stížnost zamítl.

[13] Osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

3. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Kasační stížnost není důvodná.

3.1 Kasační námitky podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s.

[15] NSS nejprve konstatuje, že neshledal napadený rozsudek nepřezkoumatelným. Nelze přehlédnout, že stěžovatel v kasační stížnosti polemizuje se závěry krajského soudu a námitku nepřezkoumatelnosti spojuje rovněž s námitkou nesprávného právního posouzení. To by jistě nebylo možné, pokud by byl rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. S námitkou absence posouzení veřejného zájmu žalovaným se krajský soud vypořádal v bodě 14 napadeného rozsudku. Argumenty týkající se veřejného zájmu

pokračování

a jeho poměření s vlastnickým právem stěžovatele krajský soud přezkoumatelným způsobem posoudil v bodech 15, 16 a 20 napadeného rozsudku. NSS připomíná, že nesouhlas stěžovatele s právním posouzením krajského soudu nemá vliv na jeho přezkoumatelnost. Kasační námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku tedy není důvodná. Zákoností posouzení krajského soudu se NSS zabývá níže v tomto rozsudku.

[16] Stěžovatel dále namítá vadu řízení před krajským soudem, který označil žalobní námitku svažitosti terénu za uplatněnou po koncentraci řízení a nepřipustil v tomto ohledu navržení či provádění dalších důkazů. Stěžovatel se rovněž domnívá, že krajský soud nakládal s provedenými důkazy – fotografiemi v rozporu se zásadou rovnosti účastníků.

[17] Na tomto místě NSS musí poznamenat, že stěžovatel postavil krajský soud do nelehké situace. Při jednání krajského soudu totiž neustále modifikoval svou žalobní argumentaci takovým způsobem, až ji přetvářel na zcela nová žalobní tvrzení a důvody. Námitku opomenutých důkazů, z nichž měly plynout odlišné skutečnosti, najednou přetvářel do námítky nedostatečného zjištění skutkového stavu a následně do nesprávného právního posouzení. Touto „argumentační změtí“ bylo determinováno posouzení krajského soudu. Ten se musel s nastalou situací vypořádat. Jak je podrobněji uvedeno dále, krajský soud se zabýval námitkou opomenutých důkazů, zároveň provedl důkazy navrhované v žalobě a zrekapituloval zjištěný skutkový stav a jeho právní hodnocení. Tuto poznámku NSS považuje za nezbytnou, neboť bez ní by se následující posouzení mohlo z určitého pohledu jevit jako rozporné.

[18] V bodě 18 napadeného rozsudku krajský soud konstatuje, že stěžovatel se snažil zpochybnit míru svažitosti a podklady, z nichž žalovaný vycházel. Tuto námitku však poprvé uplatnil až při jednání před krajským soudem, a proto se jí krajský soud nezabýval včetně navržených důkazů (znaleckého posudku geodeta). S tímto závěrem se NSS plně ztotožňuje. V bodě 29 žaloby stěžovatel uplatňuje námitku opomenutých důkazů – mapy a fotografií původní cesty a připojuje své hodnocení, co by z opomenutých důkazů mělo plynout (mj. zmiňuje, že původní cesta „se nenachází v příkrém svahu“). V kontextu celé žaloby však skutečně nelze z této stručné zmínky učinit závěr, že stěžovatel uplatnil námitku nesprávného posouzení (zcela konkrétní) míry svažitosti terénu žalovaným, k jejímuž zjištění by bylo třeba opatřit znalecký posudek.

[19] Krajský soud, zřejmě pro úplnost a vyloučení pochybností, při jednání provedl důkazy fotografiemi a katastrální mapou předloženými stěžovatelem. Svažitostí terénu se zabývá v bodě 18 napadeného rozsudku, v němž sděluje, jaké skutkové okolnosti byly prokázány v řízení před správními orgány a následně před krajským soudem. Krajský soud shrnuje, že původní cesta na pozemku p. č. 528 se nachází v úvozu a s ohledem na strmé svahy okolo není zpřístupnění okolních pozemků z této cesty možné. Původní cesta již zanikla a nemůže plnit totožný účel jako nově navrhovaná cesta. Při posouzení krajský soud vycházel z vypracovaného plánu společných zařízení z 11/2016 a fotografií provedených k důkazu při jednání. Tyto závěry podle NSS popisují faktický stav území a mají oporu ve správním i soudním spise.

[20] NSS shrnuje, že skutkový stav týkající se svažitosti terénu, o který stěžovateli v kasační námitce jde, byl zjištěn dostatečně. Stěžovateli se nepodařilo prokázat nesprávnost skutkového zjištění, že původní cesta vede úvozem. Krajský soud se v namítaném ohledu

nedopustil žádného pochybení a v míře odpovídající formulaci žalobní námitky věc posoudil. Námitku zpochybňující zcela konkrétní svažitost terénu a navrhovaný důkaz znaleckým posudkem geodeta krajský soud správně označil za opožděnou ve smyslu § 71 odst. 2 s. ř. s. NSS neshledal, že by postup krajského soudu byl v rozporu se zásadou rovnosti účastníků, naopak jej NSS považuje za ucelený, logický a v souladu s právními předpisy. Výše uvedené závěry platí i ve světle judikatury NSS citované stěžovatelem v kasační stížnosti (rozsudky NSS čj. 4 As 3/2008-78, čj. 2 Azs 92/2005-58 a usnesení NSS čj. 5 Afs 16/2003-56). Pouhý nesouhlas stěžovatele s hodnocením důkazů a následným posouzením věci sám o sobě nemůže vést k závěru, že krajský soud se dopustil pochybení. Kasační námitka není důvodná.

[21] Stěžovatel namítá také nesprávné posouzení námitky opomenutých důkazů, kterou směřoval i na jiné důkazní návrhy než na své tvrzení o nevypořádání námitky veřejného zájmu, např. nevypořádání se s důkazy tvořícími přílohu žaloby ze dne 12. 4. 2019 (mapa a fotografie dosavadní polní cesty p. č. 528). Ani tuto kasační námitku neshledal NSS důvodnou. NSS souhlasí s krajským soudem, podle něhož vada opomenutých důkazů nemohla nastat z důvodu, že se žalovaný nevypořádal s námitkou, podle níž navrhovaná cesta má sloužit pouze soukromému, nikoliv veřejnému zájmu. Jedná se totiž o tvrzení účastníka, nikoliv důkazní návrh. Otázkou veřejného zájmu se přitom žalovaný v napadeném rozhodnutí zabýval (podrobněji níže). Stěžovateli nelze dát za pravdu ani v tom, že krajský soud opomíjí nevypořádání důkazů tvořících přílohu žaloby. Krajský soud vypořádal i tuto argumentaci stěžovatele v bodě 19 napadeného rozsudku a NSS se s ním ztotožňuje. Lze zopakovat, že uvedené důkazy stěžovatel v řízení před správními orgány nenavrl. Předložil je toliko k první žalobě ze dne 12. 4. 2019. Tím se však rozhodně nemohly stát součástí správního spisu, neboť správní řízení a řízení před správním soudem netvoří jeden celek. Jinými slovy řečeno, bylo-li zrušeno správní rozhodnutí v řízení u správního soudu a věc byla správnímu orgánu vrácena k dalšímu řízení, nemá správní orgán bez dalšího povinnost vypořádat důkazy předložené v řízení před správním soudem. Pouze jestliže správní soud zruší správní rozhodnutí ve věci, v níž sám prováděl dokazování, zahrne správní orgán v dalším řízení tyto důkazy mezi podklady pro nové rozhodnutí (§ 78 odst. 6 s. ř. s.). Taková situace v tomto případě nenastala. Nadto NSS nad rámec nezbytného opakuje, že krajský soud provedl důkaz fotografiemi a mapou přiloženými k žalobě ze dne 27. 9. 2021 v této věci (přesto dospěl k závěru, že žaloba není důvodná). NSS shrnuje, že krajský soud posoudil námitku opomenutých důkazů žalovaným správně a v její úplnosti.

[22] Stěžovatel dále namítá, že žalovaný a krajský soud porušili zásadu subsidiarity zásahu do soukromého vlastnictví. NSS konstatuje, že tuto námitku stěžovatel uplatnil v žalobě velmi obecně (vytkl žalovanému toliko „nerespektování principu subsidiarity, zejména použít nejprve pozemky ve vlastnictví obce a potom ty v soukromém vlastnictví“). Krajský soud se námitkou zabývá v bodě 22 napadeného rozsudku, kde shrnuje, že bylo prokázáno, že dosavadní polní cesta vedoucí přes pozemek p. č. 528 nemůže sloužit stejnému účelu jako nově navržená doplňková cesta. Proto nebylo možné cestu vést v původních místech (podrobněji viz str. 9 napadeného rozhodnutí žalovaného a str. 32-33 technické zprávy plánu společných zařízení). Podle NSS je takové posouzení – vzhledem k obecnosti žalobní námitky – zcela dostatečné a v souladu s § 9 odst. 17 zákona o pozemkových úpravách, podle kterého *je-li nutno pro společná zařízení vyčlenit nezbytnou výměru půdního fondu, použijí se nejprve pozemky ve vlastnictví státu a potom ve vlastnictví obce. [...] Pokud nelze pro společná zařízení použít jen pozemky ve vlastnictví státu, popřípadě obce, podílejí se na*

pokračování

vyčlenění potřebné výměry půdního fondu ostatní vlastníci pozemků poměrnou částí podle celkové výměry jejich směřovaných pozemků. V tomto případě se nároky vlastníků vstupujících do pozemkových úprav úměrně snižují. Také není pravda, že by krajský soud použil argumentaci kruhem. Krajský soud v bodě 22 napadeného rozsudku toliko sděluje, že pozemky, na kterých se bude nově navržená cesta nacházet, budou po provedení pozemkových úprav ve vlastnictví obce, nikoliv stěžovatele. Ten nebude na svém nově vymezeném pozemku existencí komunikace omezen na vlastnickém právu. Jinými slovy je zde řečeno, že navrhovaný pozemek stěžovatele nebude zatížen např. věcným břemenem (srov. § 9 odst. 18 zákona o pozemkových úpravách). NSS shrnuje, že kasační námitka porušení zásady subsidiarity není důvodná.

[23] NSS k námitce porušení zásady subsidiarity dále konstatuje, že argumentaci, kolik hektarů půdy ve vlastnictví obce, státu či soukromých osob zahrnují pozemkové úpravy, stěžovatel poprvé uvedl až v kasační stížnosti. Jde tedy o nový důvod ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s., resp. skutečnosti podle § 109 odst. 4 s. ř. s., které jsou nepřipustné a NSS se jimi nemůže zabývat (srov. např. rozsudky NSS ze dne 22. 9. 2004, čj. 1 Azs 34/2004-49, nebo ze dne 21. 1. 2021, čj. 10 As 103/2019-76, bod 23).

[24] Stěžovatel rovněž namítá neúplnost a nepřezkoumatelnost skutkových zjištění žalovaného. Ani tuto námitku NSS neshledal důvodnou. Podle NSS je podstatou argumentů stěžovatele opět spíše nesouhlas s posouzením věci žalovaným a krajským soudem, nikoliv vada nepřezkoumatelnosti a nedostatečného zjištění skutkového stavu. K tvrzení stěžovatele, že navrhovaná cesta je slepá, NSS sděluje, že tento argument stěžovatel v žalobě vymezil ve zcela jiném kontextu než nyní. Uvedl, že *„navrhovaná pozemková úprava spíše hájí soukromé zájmy před veřejným zájmem, neboť navrhovaná cesta je totiž slepá, takže nemůže sloužit široké veřejnosti k dopravě (z Bohutína do Bludova), nýbrž jen úzké skupině vlastníků pozemků v okolí [stěžovatelova] pozemku“*. K dílčímu tvrzení o slepé cestě krajský soud přílehlavě konstatoval, že žalovaný tuto skutečnost zjevně považoval za nerozhodnou a reagoval na ni implicitně na str. 10 a 11 napadeného rozhodnutí (viz body 13 a 14 napadeného rozsudku). Tam žalovaný popisuje charakter navrhované komunikace a její účel. Proti tomuto posouzení nemá NSS žádnou výtku a dodává, že z právních předpisů (§ 7 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, zákona o pozemkových úpravách ani jiného předpisu) neplyne, že by navrhovaná vedlejší doplňková cesta nemohla být slepá.

[25] K námitce týkající se nedostatečného zjištění skutkového stavu ohledně parametrů dosavadní cesty (nedostatečná šířka a nemožnost revitalizace) NSS opět konstatuje, že byla poprvé uplatněna až v kasační stížnosti. Jde tedy o nový důvod ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s., který je nepřipustný a NSS se jím nemůže zabývat. Stěžovatel v žalobě toliko uvedl, že namítá *„nedostatečné vypořádání se s důkazy založenými žalobcem jako příloha správní žaloby ze dne 12. 4. 2019, [...] z nichž vyplývá, že [dosavadní] cesta má dostatečnou šířku, je sjízdná, nenachází se v příkrém svahu ani není zatopená a po vykácení několika keřů může být plně zprovozněna“*. Revitalizaci cesty stěžovatel zmiňuje ještě u námitky hájení soukromých práv před právem veřejným, neboť navrhovaná cesta nebude sloužit široké veřejnosti *„nýbrž jen úzké skupině vlastníků pozemků v okolí pozemku (shodně jako dosavadní cesta – tj. obecní polní cesta p. č. 528 – pokud by byla revitalizována)“*. Podstata žalobní argumentace tedy byla zjevně odlišná. Jednalo se o námitky nevypořádání důkazů přiložených k první žalobě a hájení soukromého oproti veřejnému zájmu, nikoliv nedostatečné zjištění skutkového stavu. Pro

úplnost NSS konstatuje, že uplatněné žalobní námitky krajský soud vypořádal v bodech 16, 17 a 19 napadeného rozsudku.

3.2 Kasační námitky podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (a související argumenty)

[26] Stěžovatel namítá nesprávné posouzení otázky, zda byl prokázán veřejný zájem na provedení komplexních pozemkových úprav (především těch týkajících se stěžovatele). Podle stěžovatele se krajský soud neměl meritorně zabývat posouzením veřejného zájmu, nýbrž zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost (nedostatek důvodů) a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

[27] Stěžovatel rovněž namítá nesprávné posouzení otázky, zda se žalovaný dostatečně zabýval poměřováním újmy stěžovatele s újmou, jež by vznikla vlastníkům sousedních pozemků v případě neprovedení pozemkových úprav. K této námitce NSS konstatuje, že takové pochybení žalovaného stěžovatel v žalobě neformuloval. Podstata žalobní námitky je odlišná, neboť stěžovatel v žalobě namítl „*nevypořádání se s tvrzením ohledně toho, že navrhovaná doplňková cesta DC13C má sloužit toliko soukromému zájmu vlastníků sousedních pozemků, a nikoliv zájmu veřejnému*“. NSS předesílá, že přezkum napadeného rozsudku se zaměřuje na podstatu námitky, jež byla formulována v žalobě (nikoliv na její modifikaci provedenou v kasační stížnosti).

[28] Podle § 2 zákona o pozemkových úpravách se *pozemkovými úpravami ve veřejném zájmu prostorově a funkčně uspořádávají pozemky, scelují se nebo dělí a zabezpečuje se jimi přístupnost a využití pozemků a vyrovnání jejich hranic tak, aby se vytvořily podmínky pro racionální hospodaření vlastníků půdy. V těchto souvislostech původní pozemky zanikají a zároveň se vytvářejí pozemky nové, k nimž se uspořádávají vlastnická práva a s nimi související věcná břemena v rozsahu rozhodnutí podle § 11 odst. 8. Současně je cílem pozemkových úprav zajištění podmínek pro zlepšení kvality života ve venkovských oblastech včetně napomáhání diverzifikace hospodářské činnosti a zlepšování konkurenceschopnosti zemědělství, zlepšení životního prostředí, ochranu a zúrodnění půdního fondu, lesní hospodářství a vodní hospodářství zejména v oblasti snižování nepříznivých účinků povodní a sucha, řešení odtokových poměrů v krajině a zvýšení ekologické stability krajiny. Výsledky pozemkových úprav slouží pro obnovu katastrálního operátu a jako neopomenutelný podklad pro územní plánování.*

[29] Podle § 10 odst. 1 zákona o pozemkových úpravách *vlastníkům pozemků navrhne pozemkový úřad nové pozemky tak, aby odpovídaly jejich původním pozemkům přiměřeně cenou, výměrou, vzdáleností a podle možností i druhem pozemku. Porovnání ceny, výměry a vzdálenosti navrhovaných pozemků s původními pozemky se provádí celkem za všechny pozemky vlastníka řešené v pozemkových úpravách (§ 2).*

[30] Podle § 11 odst. 4 zákona o pozemkových úpravách *pozemkový úřad rozhodne o schválení návrhu pozemkových úprav tehdy, pokud s ním souhlasí vlastníci alespoň 60 % výměry pozemků, které jsou řešeny ve smyslu ustanovení § 2 v pozemkových úpravách. Váha hlasu podílového spoluvlastníka odpovídá jeho podílu na celkové výměře řešených pozemků.*

[31] Z rozsudku NSS ze dne 13. 2. 2009, čj. 7 As 26/2007-278, plyne, že řízení o pozemkových úpravách je „*vždy vedeno ve veřejném zájmu a zahajováno je ex officio (§ 2, § 6 odst. 1 až 3 zákona o pozemkových úpravách)*. Tento veřejný zájem je pak v zákoně (§ 2)

pokračování

definován: jde jednak o zajištění podmínek pro zlepšení životního prostředí, ochranu a zúrodnění půdního fondu, vodní hospodářství a zvýšení ekologické stability krajiny, jednak o vytvoření podmínek pro racionální hospodaření vlastníků půdy (zde se veřejný zájem setkává s jednotlivými partikulárními zájmy soukromými)“. NSS rovněž konstatoval, že „pozemkové úpravy nelze ztotožnit s pojmem vyvlastnění; ve své podstatě se jedná o hromadnou dobrovolnou směnu vlastnických práv dotčených pozemků. Jde nicméně o natolik intenzivní zásah do stávajících vlastnických vztahů k nemovitostem, že při jeho realizaci je nutno uplatňovat ústavní kauteley vyplývající z čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, které připouštějí vyvlastnění nebo nucené omezení vlastnického práva pouze ve veřejném zájmu, na základě explicitního zákonného zmocnění a za odpovídající náhradu.“

[32] V nálezu ze dne 21. 5. 2014, sp. zn. I. ÚS 1305/13, Ústavní soud uvedl, že „požadavky kladené čl. 11 odst. 4 Listiny jsou do zákonné úpravy promítnuty. Ustanovení § 2 zákona o pozemkových úpravách stanoví, že pozemkové úpravy se provádí ve veřejném zájmu, náhrada pak spočívá v nově navržených pozemcích, které stěžovatelka obdrží za pozemky původní. Veřejný zájem na pozemkových úpravách spočívá mj. v novém uspořádání pozemků tak, aby bylo zajištěno jejich lepší a efektivnější využití, a zajištění jejich lepší dostupnosti, přičemž se přiblíží k zájmům všech pozemků do pozemkových úprav zahrnutých. Zákon ovšem klade důraz na dobrovolnost směny vlastnických práv, nicméně právě s přihlédnutím k veřejnému zájmu a potenciální nemožnosti dosáhnout stoprocentní shody. To vše se promítá v požadovaném souhlasu vlastníků 3/4 výměry půdy [od 1. 8. 2016 60 % výměry pozemků, které jsou řešeny, pozn. NSS]. Co se týče náhrady v podobě přidělení pozemků nových místo původních, zvýšená ochrana vlastnického práva oproti běžnému vyvlastnění spočívá ve stanovení kritéria přiměřenosti co do kvality, výměry a vzdálenosti původních a navrhovaných pozemků v ustanovení § 10 zákona o pozemkových úpravách“.

[33] V rozsudku ze dne 30. 11. 2016, čj. 2 As 190/2016-49, NSS konstatoval, že podmínky pro racionální hospodaření vlastníků ve smyslu § 2 zákona o pozemkových úpravách je třeba posuzovat nejen z hlediska jednotlivých vlastníků, ale též ve vztahu k celku a ke všem vlastníkům. Nelze je tedy posuzovat zcela jednotlivě a individuálně. Racionálnější hospodaření, i s ohledem na veřejný zájem, musí být většinové. Proto každý vlastník nemovitých věcí vstupujících do pozemkových úprav musí akceptovat nově nastolený stav, bylo-li ho dosaženo správným procesním postupem a byly-li současně dodrženy zákonem stanovené podmínky, omezení a regulativy. Jinými slovy právní úprava předpokládá, že je prakticky nemožné docílit stoprocentního souhlasu všech vlastníků, což ovšem nemůže paralyzovat proces pozemkových úprav. NSS v citovaném rozsudku rovněž uvedl, že „vlastníkům v menšině tak nezbyvá než provedení pozemkových úprav respektovat. To jednak proto, že souhlas dali vlastníci představující požadovanou většinu výměry zahrnutých pozemků, ale jednak také s ohledem na veřejný zájem na provedení pozemkových úprav. Především však také proto, že by podle požadavků přiměřenosti, vyjádřených v § 10 zákona o pozemkových úpravách neměli být zasaženi na svých právech podstatným způsobem, neboť i v jejich prospěch byly pozemkové úpravy plánovány a provedeny. I těmto vlastníkům má realizace pozemkových úprav přinést užitek, byť sami se mohou cítit poškozeni a znevýhodněni. Podmínky k racionálnímu hospodaření je třeba též posuzovat nejen z hlediska jednotlivých vlastníků, ale též vzhledem k celku a ke všem vlastníkům“.

[34] V rozsudku čj. 1 As 96/2011-143 (bod [67]) NSS konstatoval: „Vlastník pozemků, které vstupují do pozemkové úpravy, nemá nárok na zachování vlastnického práva k nim.“

Takový nárok by byl ostatně v rozporu se samotnou podstatou pozemkových úprav, již je směřování vlastnických práv k pozemkům s ohledem na dosažení účelu pozemkových úprav (§ 2 ZPÚ). Zárukou ochrany vlastnického práv osob, které s návrhem pozemkové úpravy nesouhlasí, je existence nároku na náhradu v podobě přiměřených nových pozemků (§ 10 ZPÚ).“

[35] Z nálezu Ústavního soudu ze dne 27. 5. 1998, sp. zn. Pl. ÚS 34/97, plyne: „*Pozemkové úpravy ve své většině nepředstavují vyvlastnění vlastnického práva v pravém slova smyslu, protože v podstatě jsou bromadnou dobrovolnou směnou vlastnických práv dotčených vlastníků. Nicméně, pro tu skupinu vlastníků, která s prováděnými pozemkovými úpravami nesouhlasí, jsou ústavní pravidla platná pro vyvlastnění (nucené omezení vlastnického práva) [tj. čl. 11 odst. 4 Listiny, pozn. NSS] krajním kritériem ochrany jejich vlastnictví“.*

[36] Závěry výše citované judikatury shrnuje NSS následovně. Právní úprava zákona o pozemkových úpravách je v souladu s čl. 11 odst. 4 (a také čl. 2 odst. 2) Listiny; tato ústavně zaručená pravidla jsou promítnuta zejména v § 2, § 10 odst. 1 a § 11 odst. 4 zákona o pozemkových úpravách. Řízení o pozemkových úpravách je vždy zahajováno ve veřejném zájmu, který je vymezen v § 2 zákona o pozemkových úpravách. Mimo jiné je spatřován ve vytvoření podmínek pro racionální hospodaření vlastníků půdy, tj. v zajištění lepšího a efektivnějšího využití a zajištění přístupnosti pozemků. Přitom se přihlíží k zájmům všech pozemků zahrnutých do pozemkových úprav (ve vztahu k celku a ke všem vlastníkům). Jinými slovy, kvalitativní rovinu veřejného zájmu vymezuje účel pozemkových úprav uvedený v § 2 zákona o pozemkových úpravách. Kvantitativní odraz nachází veřejný zájem jednak v tom, že pozemkové úpravy musí být provedeny (řízení zahájeno), požadují-li to vlastníci pozemků nadpoloviční výměry zemědělské půdy řešeného katastrálního území (§ 6 odst. 3 zákona o pozemkových úpravách), a jednak v tom, že jejich návrh může být schválen, souhlasí-li s navrhovanou úpravou vlastníci alespoň 60 % výměry půdy řešené pozemkovými úpravami (viz rozsudek NSS čj. 4 As 72/2006-93); pro úplnost NSS konstatuje, že v nyní projednávané věci ze správního spisu plyne splnění obou kvantitativních podmínek.

[37] Krajský soud se posouzením veřejného zájmu žalovaným zabývá v bodech 13 až 16 napadeného rozsudku. NSS se s názory krajského soudu a rovněž žalovaného ztotožňuje a ve stručnosti je opakuje. Žalovaný na str. 10 a 11 napadeného rozhodnutí identifikoval pozemky, které mají být navrhovanou cestou zpřístupněny. Zároveň uvedl zákonnou definici pozemkových úprav uvedenou v § 2 zákona o pozemkových úpravách a také definici účelové komunikace. Žalovaný konstatoval, že navržená cesta má sloužit jako veřejně přístupná účelová komunikace, jejímž účelem je obhospodařování zemědělských pozemků. Ze zákonné definice vyplývá, že pozemky se zpřístupňují za účelem racionálního hospodaření ve veřejném zájmu, jak tomu je i v této věci. Na návrh pozemkových úprav je nutno pohlížet jako na celek, nikoliv na části návrhu vůči jednotlivým pozemkům. K tomu žalovaný příležitostně odkázal na usnesení Ústavního soudu ze dne 30. 7. 2019, čj. II ÚS 1793/19. V návaznosti na odvolací námitky stěžovatele uvedl, že v pozemkových úpravách je ve veřejném zájmu „*zajišťováno zpřístupnění pozemků k vytvoření podmínek pro racionální hospodaření vlastníků půdy, nikoliv zajišťování zpřístupňování sousedních katastrálních území, v tomto případě k. ú. B. a k. ú. B., které požaduje [stěžovatel]“.* Z uvedené rekapitulace je zřejmé, že žalovaný se otázkou veřejného zájmu dostatečným způsobem zabýval. Proto bylo namístě, aby krajský soud posoudil námitku týkající se veřejného zájmu meritorně. Naopak

pokračování

NSS ve shodě s krajským soudem neshledal důvody pro zrušení rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost.

[38] NSS souhlasí s posouzením krajského soudu, podle něhož si zákonodárce byl vědom složitosti řízení o pozemkových úpravách, a proto deklaroval veřejný zájem v § 2 zákona o pozemkových úpravách. Podle NSS není na závalu doplňková úvaha krajského soudu odkazující na obdobné deklarace veřejného zájmu v jiných předpisech (§ 2 a § 3 energetického zákona, § 30 odst. 1 vodního zákona). Princip toho, jak citované předpisy chápou veřejný zájem, je skutečně podobný. NSS se ztotožňuje rovněž s názorem krajského soudu, že pojetí veřejného zájmu v zákoně o pozemkových úpravách je odlišné od toho, jak jej chápe zákon o vyvlastnění. Z § 3 odst. 1 a § 4 odst. 2 zákona o vyvlastnění plyne, že veřejný zájem ve vyvlastňovacím řízení je otázkou dokazování a vyvlastnění je přípustné pouze tehdy, jestliže veřejný zájem převažuje nad zachováním dosavadních práv vyvlastňovaného. Princip dokazování a poměřování veřejného zájmu s právy vyvlastňovaného vlastníka je jednoznačně odlišný od výše popsaného veřejného zájmu na komplexních pozemkových úpravách. Jak již NSS uvedl, krajský soud popsanou argumentací toliko doplnil posouzení otázky veřejného zájmu v projednávané věci. Ta byla ze strany správních orgánů a krajského soudu posouzena v kontextu konkrétních skutečností této věci.

[39] Z citované judikatury je zřejmé, že povinností správních orgánů nebylo posuzovat individuální zájem stěžovatele na zachování původního stavu, resp. zpřístupnění původní, již neexistující cesty na pozemku p. č. 528 (a její protažení až do Bludova). Požadavky stěžovatele se míjí s podstatou, smyslem a účelem zákona o pozemkových úpravách. Podle NSS bylo v řízení před správními orgány a následně krajským soudem dostatečně prokázáno a vysvětleno, že navrhovaná cesta nemá sloužit toliko soukromému zájmu sousedních pozemků, ale že má být vymezena ve veřejném zájmu. Není ani pravda, že žalovaný se nepokusil zjistit, komu by vybudování navrhované cesty mělo pomoci. Na str. 10 napadeného rozhodnutí jsou jednoznačně vymezeny pozemky, které mají být navrhovanou cestou zpřístupněny.

[40] Pro úplnost NSS sděluje, že výše uvedené závěry nelze zpochybnit rozhodnutími, jež cituje stěžovatel v kasační stížnosti (jakkoliv se stěžovatel jejich části vytržené z kontextu individuálních případů snaží interpretovat ve prospěch svého náhledu na věc). Rozsudky NSS čj. 1 As 96/2011-143 a čj. 4 As 72/2006-93 jsou zcela ve shodě s výše citovanou judikaturou, z níž NSS v této věci vycházel. Nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 24/04 a sp. zn. 24/08 řeší odlišnou materii, a sice zákonné konstatování veřejného zájmu zcela konkrétní vodní cesty na řece Labi, resp. vzletové a přistávací dráhy letiště, nikoliv veřejný zájem, jak jej chápe zákon o pozemkových úpravách. V rozsudku čj. 10 As 208/2014-43 NSS konstatuje, že pouze z důvodu, že provozovatel provozuje soustavu zásobování tepelnou energií ve veřejném zájmu, nemůže bránit stavebnímu záměru jiných osob. Rozsudek NSS čj. 1 As 347/2021-91 se týká povolení výjimky podle § 56 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, jehož znění a podstata jsou zcela odlišné od § 2 zákona o pozemkových úpravách. Pro nyní projednávanou věc tedy z citovaných rozhodnutí nelze činit žádné závěry.

[41] NSS uzavírá, že krajský soud ani žalovaný nepochybili při posouzení námitek týkajících se veřejného zájmu. Kasační námitky uvedené v bodech [26] a [27] tohoto rozsudku nejsou důvodné.

[42] K dílčí námitce týkající se ústního odůvodnění rozsudku NSS rekapituluje průběh jednání před krajským soudem ze zvukového záznamu. Při dokazování, zjišťování skutkového stavu a upřesňování žalobní argumentace stěžovatel zmínil, že vlastník pozemku na sever od stěžovatelova pozemku zpřístupňuje paní K. její pozemek a vůbec se o pozemkové úpravy nezajímal. V této fázi jednání (nikoliv při ústním odůvodnění rozsudku) byl stěžovatel krajským soudem upozorněn, že důvody, proč se tento vlastník aktivně nezapojoval do řízení o pozemkových úpravách, mohou být různé – např. proto, že mu navrhovaný stav (tj. zřízení nové cesty) vyhovoval, a tedy nebyl důvod k aktivitě. Krajský soud také stěžovateli vysvětlil, že pozemkové úpravy se nedělají pouze pro aktuální stav, ale také do budoucna. Proto nejsou skutečnosti a argumenty uváděné stěžovatelem relevantní, ale v daném ohledu je „*zkrátka podstatné*“, že navrhovaná cesta zpřístupňuje sousední pozemky. Podle NSS se krajský soud zjevně snažil zjistit stanovisko stěžovatele a upřesnit, co by podle něj mělo z navrhovaných a prováděných důkazů vyplývat. Krajský soud tedy pouze ve fázi dokazování a zjišťování (resp. ověřování) skutkového stavu reagoval na argumenty vznášené stěžovatelem. V takovém postupu NSS neshledává žádné pochybení krajského soudu.

[43] K dílčí námitce, že původní návrh ze dne 8. 5. 2017 vůbec nepočítal se zřízením příjezdové cesty k pozemku manželů S., zřízení cesty je toliko v zájmu paní K. a že „*střet zájmu*“ u její osoby je zakryt vyprojektováním pozemku p. č. XD, jenž má plnit funkci příjezdové cesty k pozemku S., NSS opětovně konstatuje, že tyto argumenty byly poprvé uplatněny až v řízení o kasační stížnosti (resp. paní K.. a konkrétní souvislosti ohledně sousedních pozemků stěžovatel poprvé zmínil při jednání u krajského soudu, což ovšem samo o sobě nemůže mít vliv na posouzení přípustnosti uvedené kasační námitky). Opětovně jde o nový důvod ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s., resp. skutečnosti ve smyslu § 109 odst. 4 s. ř. s., které jsou nepřípustné a NSS se jimi nemůže zabývat.

[44] K námitce, že správní orgány měly zohlednit rovněž tvar stěžovatelova pozemku, NSS konstatuje, že správní orgány i krajský soud se tímto argumentem zabývaly. V bodě 21 napadeného rozsudku krajský soud konstatuje, že žalobní námitka „*velmi úzkého pozemku*“ byla uplatněna jen obecně a stěžovatel ji nepodpořil žádnými podrobnějšími argumenty. Žalovaný na str. 12 napadeného rozhodnutí uvedl, že nově navrhovaný pozemek bude mít šířku 25 m bez přítomnosti obtížně přístupných míst. Takový pozemek je pro hospodaření (průjezd zemědělské techniky a její otočení) zcela dostatečný. Pro úplnost krajský soud poznamenal, že vůči stěžovateli budou beze zbytku dodržena kritéria uvedená v § 10 zákona o pozemkových úpravách. Dosavadní a nově navržený pozemek stěžovatele se nacházejí ve stejných místech, mají stejnou výměru a cenu (blíže viz str. 8 napadeného rozhodnutí žalovaného). NSS se s tímto posouzením ztotožňuje a vzhledem k obecnosti žalobní námitky jej považuje za dostatečné.

[45] Stěžovatel dále uplatňuje kasační námitku, že zabývaly-li by se správní orgány řádně veřejným zájmem a shledaly jej, teprve v druhém kroku se mohly zabývat kritérii přiměřenosti zásahu do práv vlastníka podle § 10 zákona o pozemkových úpravách. Dále stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že správní orgány nemohly zohlednit jako důvod pro

pokračování

provedení pozemkové úpravy finanční úsporu, jež byla pravým důvodem obce pro zřízení nové cesty. Rovněž konstatuje, že není irrelevantní, jestli v minulosti vedla cesta od Bludova do Bohutína, či nikoliv, protože obec Bludov mohla při pozemkových úpravách (1996-2004) počítat s tím, že sporná původní cesta bude revitalizována. Také u těchto dílčích námitek NSS sděluje, že se jedná o nové důvody ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s., které jsou nepřípustné a NSS se jimi nemůže zabývat. NSS na tomto místě opakuje, že krajský soud toliko pro úplnost v napadeném rozsudku zmínil, že kritéria § 10 zákona o pozemkových úpravách byla vůči stěžovateli dodržena. To ovšem nezakládá možnost stěžovatele uplatit ve vztahu k citovanému ustanovení zcela nové kasační námitky, jež nebyly uplatněny v žalobě.

[46] Závěrem chce NSS vyjádřit – z lidského hlediska – jisté pochopení pro konání stěžovatele, který by vzhledem ke své historické paměti a osobním důvodům nejraději v území zachoval *status quo*. Z právního hlediska však správní orgány a krajský soud skutečně nepochybily. Naopak postupovaly správně, snažily se stěžovateli vyjít vstříc a podstatu konkrétních pozemkových úprav mu vysvětlit. NSS tedy nemohl jinak než kasační stížnost zamítnout jako nedůvodnou.

4. Závěr a náklady řízení

[47] Ze všech uvedených důvodů dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[48] Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.); žalovanému nevznikly v tomto řízení náklady nad rámec jeho běžné činnosti.

[49] Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. NSS osobě zúčastněné na řízení žádnou takovou povinnost neuložil, ta proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 14. června 2024

Ondřej Mrákota
předseda senátu